

La llum de Nadal de la Dàlia

A la Vall de Boí, quan arriba l'hivern, els carrers semblen fets de blanc i silenci. Allà hi viu la Dàlia, una nena que escolta el món d'una manera molt particular. Té trastorn de l'espectre autista i és especialment sensible als sorolls forts i a les llums que parpellegen massa ràpid. Per això, cada any, quan el poble encén el gran arbre de Nadal, la Dàlia prefereix quedar-se a casa, en un racó tranquil, jugant amb el seu trenet de fusta i gaudint del "toc-toc" repetitiu que tant la calma.

Aquell vespre, però, va passar una cosa inesperada: l'arbre no s'encenia. A la plaça ningú trobava l'avaría, i els veïns anaven d'un costat a l'altre intentant reconnectar cables i revisar endolls sense èxit. Quan els pares de la Dàlia van explicar-li la situació, a ella se li va encendre una petita espurna d'interès. Els enigmes sempre l'havien fascinat, molt més que les festes sorolloses. Va preguntar si podia baixar a ajudar.

Quan va arribar a la plaça, portava els seus auriculars per protegir-se del soroll i caminava agafada de la mà de la mare. No calia que participés en el renou general; ella preferia observar en silenci. I aquell silenci interior va ser el que li va permetre veure allò que la

resta havia passat per alt. A poc a poc, va donar la volta a l'arbre i es va fixar en cada detall fins que va trobar un cable doblegat i atrapat entre dues branques. No estava trencat, només pinçat. Va assenyalar-lo.

Un tècnic el va alliberar amb cura... i immediatament, l'arbre es va il·luminar amb mil colors. La plaça es va omplir d'un esclat de llum càlida i la gent va esclatar en aplaudiments. La Dàlia es va tapar una mica les orelles, però un somriure li va aparèixer als llavis. L'alcaldeessa la va felicitar i li va donar les gràcies; sense ella, aquella nit hauria quedat a les fosques.

La mare li va preguntar si volia quedar-se una estona. La música era més suau, les llums menys agressives i el seu racó tranquil, al costat del banc de pedra de tota la vida, estava lliure. La Dàlia va dir que sí. S'hi va asseure amb el seu trenet i els auriculars, observant la llum de l'arbre des d'una distància segura i agradable.

Aquell Nadal, la Dàlia el va viure a la seva manera: sense presses, sense massa soroll, des d'un espai on se sentia bé. I el poble va aprendre que, a vegades, és precisament una mirada diferent la que aconsegueix tornar a encendre la llum que tothom estava buscant.